

ת.א. 12-11-36443

בבית משפט השלום
בתל-אביב

בעניין:

ד"ר אורלי אינס-קניג

ע"י ב"כ עוה"ד רונאל פישר ואו שלומי חדר ואו חדר מורד
ממשרד רונאל פישר, נרי ושוותי עורכי דין
מרחוב בן גוריון 1, בני ברק, בניין ב.ס.ר. 2, 51201
טל: 03-6932029; פקס: 03-6932059המבקשת;
(התובעת)

- נגד -

1. יואב יצחק

2. עיתונות זהב בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד יורם מושקט ואו אוריין
אשכולי ואו שירה רייך ואו מנחם אברהם
מרחוב יהודה הלוי 85, תל-אביב 65796
טל: 03-5662038; פקס: 03-5609882המשיבים;
(נתבעים 1 ו-2)**תגובה לבקשה למחיקת כתב ההגנה או לתיקונו**

1. בית משפט הנכבד מתבקש בזאת לדחות את הבקשה למחיקת כתב ההגנה או לתיקונו מן הטעם כי התקנה 91 (א) (להלן: "התקנה") לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: "התקנות") כלל אינה רלוונטית במקרה הנדון ומן הטעם כי המבקשת מנסה להשתמש לרעה בחליכי משפט על-מנת לדרוש מחיקת סעיפים מההווים חלק מהגנתם הבסיסית של הנתבעים.
2. בחקשר זה, וכפי שיפורט בהמשך, גם הפסיקה המובאת על-ידי המבקשת כלל אינה שייכת לעניין שבנדון, מכיוון שעולה ממנה, וכך טוענת התובעת בעצמה, כי בית המשפט לא יתיר הבאת ראיות רק במקרה שיוברר שהן "באות רק כדי להכביש את שמו של התובע וכי אין בהן חשיבות ותועלת לעניין האמור" (רי סעיף 1 לבקשה שבכותרת).
3. בנוסף, גם הטענה כי מעשי המשיבים מנוגדים לסעיף 28 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"), הקובע כי "במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות אין להביא ראיה או לחקור עד בדבר שמו הרע של הנפגע או בדבר אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו", אינה רלוונטית, וזאת לאור העובדה כי עסקינן ב"דמות ציבורית" וביעניין ציבורי ועל-כן סעיף 28 חל כאן בהסתייגות, כפי שיפורט בהמשך.
4. לא זאת בלבד, אלא עילות התביעה במסגרת התביעה כוללות גם רשלנות והפרת חובה חקוקה, אשר באיצטלה של פגיעה בפרטיות מבקשת המבקשת, הלכה למעשה, למנוע מהמשיבים לכלול בכתבי טענותיהם את הגנתם, שהרי כידוע - בעילות אלה אין המבקשת נהנית מסעיף 28 לחוק הגנת הפרטיות.
5. לא למותר לציין, כי משעה שהפרסומים צורפו לתביעה על-ידי המבקשת, הרי שלא ניתן למחוק את אותם סעיפים בכתב ההגנה, שנועדו להגנתם של המשיבים. הפרסומים שצורפו על-ידי המבקשת

- עצמה הם פרסומים המדברים על פרשת השוחד בה למעשה המבקשת הייתה מעורבת, כאשר קיימה קשרים אישיים עם מר חגי פלג - מי שהיה מנכ"ל משרד לביטחון פנים - במכרז תפוז. המדובר ב"דמויות ציבוריות" ו"בעניין ציבורי" לכל דבר ועניין.
6. המשיבים יבקשו להפנות את תשומת ליבו של כבוד בית המשפט לכך שלא במקרה בחרה המבקשת לבקש למחוק דווקא את סעיפים 7, 8, 12-24, 50 ו-58 מכתב ההגנה (להלן: "הסעיפים").
7. הסעיפים הנ"ל הם לב ליבו של כתב הגנה. הם מהווים מקשה אחת שמטרתה להראות את הפסול בהתנהלותה של המבקשת, ולהצביע על המניע להגשתה.
8. גם המבקשת מודעת לכך כי הסעיפים חיוניים למשיבים לצורך בניית קו הגנה איתן, ולכן היא אינה בוחלת באמצעים במטרה תוך העלאת טענות סרק כאילו מדובר בדברי גנאי והשמצה, וזאת במטרה לחביא למחיקת הגנתם של הנתבעים.
9. המבקשת טוענת מחד כי המשיבים פרסמו פרטים מזהים במסגרת הכתבות, ומאידך היא מבקשת למנוע את אותן ההגנות והטענות העומדות למשיבים באשר לפרסום הכתבות, שהתייחסו למכרז התפוז. רצ"ב פנספה 1 הכרעת הדין בקשר לפעילותו של מר פלג בנושא המכרז התפוז.
10. למען הסדר הטוב, להלן תובא חתימת מרטינית לכל סעיף שאת מחיקתו דורשת המבקשת.
11. ראשית, יבקשו המשיבים להפנות את תשומת ליבו של כבוד בית המשפט לכך שהמבקשת עיוותה עובדה מהותית עת ביקשה למחוק ו/או לתקן את סעיף 7. העיוות בא לידי ביטוי בכך שעל-פי גרסתה, המשיבים כינו אותה בכתב הגנה "רודפת בצע", "קטנונית", "נכלולית" (להלן: "הביטויים").
12. אך אין כך הדבר. בסעיף 7 ציינו המשיבים במפורש כי המבקשת מתנהגת כ"רודפת בצע, קטנונית ונכלולית" (ר' סעיף 7 לכתב הגנה).
13. קיים הבדל לשוני עצום בין לכנות פלוני בביטוי מסוים לבין להגיד שהוא "מתנהג כ...". הניסוח השני הינו עדין יותר, מתייחס לפעולות מסוימות בלבד, ואינו מיחס למבקשת התנהגות שיגרית מגונה שכזו. זאת ועוד, המדובר בביטויים לגיטימיים. הם אינם מהווים "שפת רחוב", קללות, דברי גנאי או השמצה.
14. למען הסר ספק ידגישו בזאת המשיבים, כי הם בחרו את הביטויים בקפידה, לאחר ששקלו בכובד ראש אם יש מקום לחככים אותם לכתב הגנה והגיעו לכלל המסקנה כי דווקא ביטויים אלה ימחישו בצורה טובה ביותר את החומרה ואת השערורייתיות שבמעשיה של המבקשת.
15. כראיה לכך שמדובר בביטויים לגיטימיים גם בדיון משפטי, מובאים להלן מספר פסקי דין הממחישים שימוש בהם (הדגשה לא במקור):

"הנאשם הותיר עלי רושם של כוזב, מניפולטור, רודף בצע ואדם שלא נתפס לעיתים קרובות מדי באמירת האמת". (עפ 6411/98 נחום מנבר נ' מדינת ישראל, נה (2) 150).

"זאת ועוד, משעה שהאשה מודה, כי נהנתה ממחצית כספי ההלוואה, דומה כי היא קטנת ואף נעדר תם לב מצדה להתחמק מתשלום הריבית החלה בגין כספים אלה, מה גם שנראה שמדובר בסכומים זניחים ביותר". (תמש (טב') 10-10-56045 ע"ש נ' ש.ש, פורסם בנבו, ניתן ביום 25.01.12).

"אולם, במקרה דנן סבורני, בניגוד לסענת ב"כ הנתבעת, כי הבעל לא זו בלבד שהוא לא מאסיבי בנושא פירוק השתוף, הוא בצע "פירוק שיתוף דה פאקטו", אמנם תוך ביצוע מעשה נכלולי ועקיפת ביהמ"ש והוראות הדין". (תא (כ"ס) 3653/07 בנק דיסקונט למשכנתאות בע"מ נ' אילנה מורחי, פורסם בנבו, ניתן ביום 02/07/08).

16. סעיף 7 לכתב ההגנה בא להראות כי המבקשת היא זאת שחשפה את עצמה ביועץ ומרצון חופשי, וזאת, כפי שהיא טענה בעצמה בנאומה - על-מנת "לחשפיע ולשנות את התנהגותן של קורבנות עבירות מין"; ולא כי "אולצה להיחשף" על-ידי המשיבים בכיכר העיר, כפי שהיא טוענת בכתב התביעה.

17. על-מנת לאשש את הטענה כי הביטויים מתארים בצורה מדויקת את התנהגותה של המבקשת, לתן מובאות מספר עובדות, אשר מבוארות היטב גם בסעיפים הרלוונטיים בכתב הגנה:

18. כפי שזה מפורט בכתב הגנה, המשיב 1 חשף את דבר מעורבותה של המבקשת בפרשת שוחד חמורה בנושא המקרה התפור. כאות נקמה, בחרה המבקשת "להעניק" למשיבים "טיפול מיוחד" ובולטות חריגה בתביעה.

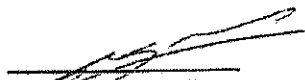
19. כך, המשיבים מוצגים ראשונים ברשימת הנתבעים וכמי שגרמו את רוב הנזק וזאת על-אף שנתבעים אחרים הינם כלי התקשורת גדולים ונפוצים הרבה יותר מאתר News1 ואף ביחס לכמות הכתבות שמתייחסים אליהם (ר' בעניין זה סעיף 21 לכתב הגנה).

20. יתר על-כן, העובדה כי המשיבים הובלטו בכתב התביעה והכל במטרה לזכות בכסף, לאחר שהמבקשת הסירה בעצמה ומיוזמתה את החסינות, עמדה בכיכר העיר וביקשה לקבל לגטימיות של מי שמשמשת כשופר לנפגעי עבירה מינית, מצדיקה שימוש בביטוי "רודפת בצע" שהגדרתו מובאת לעיל. התנהגותה הסותרת של המבקשת מוגדרת כהתנהגות נכלולית, של מי שפעם בגין אותו מעשה מבקשת להצטייר כגיבורה ופעם אחרת כמסכנה.

21. זאת ועוד, על-מנת לנקום במשיב, הגישה המבקשת תלונה למשטרה נגד המשיב 1 – וזאת באמצעות ידידה האישי, סני"צ שמוליק רוזנטל ששימש אותה עת מפקד תחנת המשטרה ברמלה (ר' סעיף 18 לכתב הגנה). באמצעותו ניסתה המבקשת "לתפור תיק" למשיב 1.

33. עם זאת, שונה המצב כאשר מדובר באיש ציבור. כשיש צורך להביא ראיות לכך שמתקיימים בפלוני מאפיינים של דמות ציבורית, יש להעדיף את הגנת הנתבע על-פני פרשנות דווקנית של סעיף 28.
34. כלומר, הכלל הוא כי ככל שהנתבע טוען כי יש בדברים שפורסמו - על חדמות הציבוריות כדוגמת המבקשת - "עניין ציבורי", ויש בכוונתו להביא ראיות על אופיו, על מעשיו ועל עברו של הנתבע לשם הוכחת הגנתו, יש להחזיר לו זאת בהתאם לתכליתו של חוק הגנת הפרטיות בכללותו והן כעולה מסעיף 28 לחוק.
35. סוגיית הבאת ראיות במקרה של "עניין ציבורי" ו"דמות ציבורית", כמו במקרה דנן, נדונה לעומקה בספרו של עו"ד אלי הלם "דיני הגנת הפרטיות", בעמ' 319 (ר' קטע רלוונטי מהספר והאסמכתאות הנזכרות שם, המצ"ב כנספח 2).
- ר' גם ת"א (חי) 22527/98 נוף ג' ריבה ואח' (טרם פורסם) ות"א (נצ) 18845/94 בן חורין ג' סנטהאחא, תק- מחוזי 98 (2) 3501, 3503, כדוגמה למקרים בהם הובאו ראיות על אופיו של הנתבע במקרה בו מדובר בעניין ציבורי ובדמות ציבורית.
36. המבקשת טוענת לפרטיות, מקום שמדובר במעשים שעיקרם: קיום קשר רומנטי עם פקיד ציבור בתקופה שהוא מועל למענה באופן אישי לקידום מטרותיה על-חשבון הקופה הציבורית. אין-עסקינן אפוא ביחסים חראויים להגנה הניתנת מכוח החוק ל"פרטיות", אלא בפרשת שוחד - ומכאן שעסקינן ביחסים הטעונים גילוי ופרסום בתקשורת במגמה לגלותם ולבערם.
37. למעלה מן הצורך נטען, כי המבקשת הייתה עובדת ציבור בתקופה הרלוונטית. אי-לכך, ניתן לראות בהרשעת חגי פלג בבית הדין למשמעת משום אישור ברור לחומרת המעשים שיוחסו לו יחד עם המבקשת, כפי שנטען בפרסומי המשיבים.
38. סעיפים 17-24 שחוללו על-ידי המשיבים בכתב ההגנה נועדו להצביע ולחראות כי התביעה חוגשה משיקולים זרים, תוך תאוות בצע ובמטרה לנקום במשיבים בשל זאת שחשפו את דבר מעורבותה של המבקשת בפרשת שוחד, תוך ניצול קשריה במשרדים שונים. לפיכך, הסעיפים הינם רלוונטיים ביותר לכתב הגנה ואין מקום להורות על מחיקתם.
39. סעיף 50 מדבר בעד עצמו ויש בו "עניין ציבורי" באשר להתנהגותה של המבקשת כלפי המשיב 1. סעיף זה נועד להראות כי המבקשת זכתה ב"מכרז תפור" תוך ביצוע עבירת שוחד. כאשר המשיב 1 גילה והביא זאת לידיעת הציבור, החלה המבקשת במלאכה מחושבת לתפור לו תיק במשטרה תוך שימוש שלא כדין בידידה שהינו מפקד תחנת רמלה. לאחר מכן הגישה תביעה זאת כנקמה גרידא.
40. סעיף 58 מפרט את הגנת המשיבים באשר לטענה לחשיפת זהותה של המבקשת כנפגעת או מתלוננת בעבירות מין, שעה שהכתבה של המשיבים בכלל עסקה במעורבותה בפרשת שוחד.

41. הסעיף דגן נועד להוכיח כי הכתבה עסקה במעורבותה של המבקשת במרשת שוחד חמורה, במסגרתה קיבלה מכרז "תפור" מבכיר בשירות הציבורי (חגי פלג) עימו ניהלה יחסים אישיים, ולא בחשימת זהותה של המבקשת כנפגעת או מתלוננת בעבירות מין (כנגד ניצב בר-לב).
42. הבקשה הינה לא יותר מאשר ניסיון פסול של המבקשת להשתמש לרעה בהליכי משפט במטרה לשבש ולטרפד את קו ההגנה העיקרי והלגיטימי של המשיבים.
43. בעצם הגשת הבקשה למחיקת סעיפים אשר מתארים את התנהגותה, מפגינה המבקשת היטב כי היא ממשיכה בקו ההתנהגות שאת תיאוריו היא מבקשת למחוק.
44. על-כן, יתבקש כבוד בית המשפט לדחות את הבקשה ולחייב את המבקשת בהוצאות תגובה זו.

 יורם מושקט, עו"ד
 מנחם אברהם, עו"ד
 י מושקט, משרד עורכי דין
 ב"כ המשיבים

1

מדינת ישראל
נציבות שירות המדינה
בית הדין למשמעת של עובדי המדינה

י"ז בכסלו התשע"ב
13 בדצמבר 2011

בד. 1335-2011
בד"מ 80/11

בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה

בפני : ניצה אדן-ביובקי, מ"מ אב בית הדין - יו"ר
עו"ד אפרת נאות מרקוביץ - חברה
עו"ד ירח שפיר - חבר

התובעים: עו"ד אסף רוזנברג
עו"ד אילה הוניגמן ליפץ

הנאשם: חגי פלג

ב"כ הנאשם: עו"ד נבות תל-צור

נציג המשרד: מר יואל לוי

הכרעת דין

1. בתאריך 4.10.11 הוגשה תובענה נגד הנאשם חגי פלג, ששימש בתקופה הרלבנטית לכתב התובענה, בתפקיד מנכ"ל המשרד לביטחון פנים. במסגרת תפקידו זה, הנאשם כיהן כיו"ר ועדת ההיגוי הלאומית, המורכבת מנציגי משרדי הממשלה ומגופים ועמותות שונים, המשתתפים בתוכנית "עיר ללא אלימות" ותומכים בה.

כתב התובענה מייחס לנאשם עבירות לפי סעיף 17(1) ו-3 לחוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג – 1963.

2. ואלה האישומים:

א.א שימשה, בתקופה הרלבנטית לכתב התובענה, כיועצת חיצונית וראש המטה המקצועי לתוכנית "עיר ללא אלימות", מטה הכפוף לוועדת ההיגוי הלאומית. לאחר שבשנת 2009 שכר המשרד לביטחון פנים את שירותיה במעמד של ספק יחיד, במסגרת מכרז. ההתקשרות עם א.א. נעשה לתקופה של 4 שנים בכפוף לקבלת פטור ממכרז כל שנה.

נכד

בד"מ 80/11

2

במהלך התקופה שבין חודש יוני 2009 לחודש ספטמבר 2009, או בסמוך לכך, התנהל בין הנאשם לא.א. קשר אישי קרוב, הן במהלך שעות העבודה והן מחוצה להן. הקשר הסתיים ביוזמה משותפת ובהסכמת שני הצדדים.

בסמוך לאחר סיום הקשר האישי בין הנאשם לא.א., כמפורט לעיל, במספר הזדמנויות שונות, הנאשם התבטא והתנהג באופן שחטירי מניית את א.א. ובכך התנהג התנהגות שאינה הולמת עובד מדינה בכלל ומנכ"ל משרד בפרט.

בתאריך 22.11.09 התכנסה ועדת המכרזים של המשרד לביטחון פנים ודנה באפשרות מתן פטור ממכרז לא.א. לשמש בתפקיד יועצת וראש המטה המקצועי של תוכנית "עיר ללא אלימות". ועדת המכרזים החליטה לאשר את ההתקשרות עם א.א. כספק יחיד רק לאחר שהדבר יתפרסם במכרז פומבי ואם לא תתקבל כל פניה או התייחסות ממנה יעלה כי קיים ספק נוסף היכול לספק את השירותים האמורים.

החלטת ועדת המכרזים מיום 22.11.09 הועברה לאישורה של ועדת הפטור המשרדית. בתאריך 2.12.09 החליטה ועדת הפטור המשרדית, בראשה ישב הנאשם, לאשר לא.א. פטור ממכרז לתפקיד יועצת וראש המטה המקצועי של תוכנית "עיר ללא אלימות" לשנה נוספת, וזאת בניגוד לעמדת ועדת המכרזים.

חשתתפותו של הנאשם בוועדת הפטור בעניינה של א.א., נוכח הקשר האישי שהיה בינו לבין א.א., ומבלי שיידע גורם רלוונטי במשרד בנוגע לקשר אישי זה, העמידה אותו במצב של חשש לניגוד עניינים.

3. במסגרת הסדר טיעון, הנאשם הודה באמור בכתב התובענה ובית הדין מרשיעו בעובדות ובאישומים המיוחסים לו.

ניתן והודע ביום ג' בכסלו התשע"ב – 29.11.11, בנוכחות הצדדים.

(-)	(-)	(-)
עו"ד ירח שפיר	עו"ד אפרת נאות מרקוביץ	ניצה אדן-ביוביץ
חבר	חברה	מ"מ אב בית הדין יו"ר

יב

2

אלי הלם, עו"ד

דיני הגנת הפרטיות

פרלשטיין-גינזברג בע"מ

19.3.1 הבאת ראיות במקרה של אנשי ציבור

כפי שהרחבנו בחיבור זה, אין עוררין כי מעמדו של איש הציבור לעניין זכותו לפרטיות אינו דומה למעמדו של "אדם מן היישוב"¹⁰. הוכחה כי התובע הוא "איש ציבור" ("דמות ציבורית") מהווה עבור הנתבע מרכיב מרכזי בהוכחת הגנה המבוססת על סעיף 18(3) לחוק – הגנת העניין הציבורי. השאלה אם התובע הוא איש ציבור אינה רגשית לדיון בהגנת של "העניין הציבורי". בתביעות המבוססות על פרסום מידע פרטי הנוגע לפלוגי, מעמדו של פלוגי – איש ציבור או איש פרטי – יכול להטות את גורל התביעה.

במקרים שבהם מוגשת תביעה על-ידי שר בממשלה, איש בירור מפורסם, סופר עטור פרסים וכדו', שאלת מעמדו של התובע כאיש ציבור בדרך-כלל אינה עולה. ברי, כי קבוצה זו של אנשים הווכה לפרסום ציבורי רב, הם אנשי ציבור – ולא נדרש להביא לשם כך ראיות או להוכיח זאת במסגרת חקירת העדים. מצד שני, כאשר מוגשת תביעה על-ידי פלוגי שמעולם לא זכה לפרסום כלשהו, אינו מחזיק בכישרון מיוחד, לא נקלע לאירוע בעל חשיבות ציבורית והוא מה שנהוג לכנות "אדם מן היישוב", אין כל טעם ותכלית לנסות ולהוכיח כי מדובר "בדמות ציבורית".

הבעיה מתעוררת במקרי הביניים, כאשר מעמדו של התובע אינו ברור כגון עורך-דין שזכה לפרסום מוגבל בעיתון מקצועי, אדם שכתב ספר אחד, פעיל בתנועות מחאה וכדו'. אנשים אלה מצויים בגבול האפור שבין אנונימיות לבין אור הזרקורים. הם אינם מפורסמים אך לא ניתן לומר באופן מוחלט כי לא מתקיימים בהם מאפיינים של דמות ציבורית. נמחיש מתוך הפסיקה: מהגרס מחשבים המשתתף כתחביב בחוג דרמה אינו גחשב, על-פי כל פרמטר, לאיש ציבור. אולם, אם יוכח כי אדם זה מציג את עצמו כשחקן, בית-המשפט ייטה לראותו כדמות ציבורית¹¹. פעיל בתנועה חברתית המגיע אחת לחודש למפגשים של התנועה לא יהיה דמות ציבורית, אך אם אותו אדם מחזיק באידיאולוגיה קיצונית, יראה בו בית-המשפט "דמות ציבורית"¹².

¹⁰ לדיון מקיף בסוגיית הזכות לפרטיות המוקנת לאיש הציבור ראו פרק 11.3 לעיל.

¹¹ ראו ת"א (חי') 22527/98 נוף ב' דיבה ואח' (טרם פורסם).

¹² ראו ת"א (נצ') 18845/94 בן תורין ב' סנטהאוז, תק-מחוזי 98(2) 3503, 3503.

פרק 19: ראיות אודות הנפגע

המשותף לדוגמאות אלו הוא שעל הנתבע להוכיח בבית-המשפט כי מתקיימים בתובע מרכיבים המאפיינים איש ציבור. הוכחתם של מרכיבים אלה מחייבת את הנתבע להביא ראיות על "אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו" של התובע – דבר שנאסר בסעיף 28 לחוק.

מחד, נתבע המבקש להוכיח הגנה של עניין ציבורי נדרש להביא ראיות כי התובע הוא דמות ציבורית; ומאידך, אוסר עליו סעיף 28 לחוק להביא ראיות כאלה או לחקור עדים באשר למרכיבים העושים את התובע-הנפגע לדמות ציבורית.

מצב זה, שבו שני סעיפים בחוק עומדים בסתירה זה לזה, לא צריך היה להיווצר מלכתחילה. זוהי אחת התוצאות של אותה פשרה שהגיעו אליה בוועדת חוקה, חוק ומשפט, מבלי שניתנה הרעת לכל המשמעויות של עריפת איבריו של הסעיף המקורי. כעת, אין מנוס מהכרעה בין פרשנות סעיף 28 כלשונו לבין פרשנות המעדיפה את זכותו של הנתבע להביא ראיות על כך שהתובע הוא דמות ציבורית.

לדעתנו, בהתנגשות בין זכותו של הנתבע להביא ראיות לכך שהתובע הוא דמות ציבורית לבין סעיף 28 לחוק, יש להעדיף את הגנת הנתבע על פני פרשנות דווקנית של סעיף 28. זאת, למעט במקרים בהם ברור על פניו כי הנפגע אינו איש ציבור והנתבע עושה שימוש חסר תום-לב בטענת הגנה זו.

ככל שהנתבע טוען כי יש ברברים שפורסמו "עניין ציבורי" יש בכוונתו להביא ראיות על אופיו, על מעשיו ועל עברו של התובע לשם הוכחת הגנתו – לדעתנו, יהיה זה נכון להחזיר זאת. הדבר נובע הן מתכליתו של חוק הגנת הפרטיות בכללותו והן מסעיף 28 לחוק.

כפי שהוזכר לעיל, חוק הגנת הפרטיות כולל נוסחאות איזוף סטטוטורית בין חזכות לפרטיות לבין זכויות הסותרות אותה. הארכיטקטורה של החוק הציבה שני סעיפים מהותיים זה מול זה: סעיף 2 הוא הסעיף המגדיר את הפגיעה בזכות, וסעיף 18 הוא סעיף ההגנה מפני אחריות לפגיעה בפרטיות.

סעיף 18(3) לחוק עוסק במידע שיש בו "עניין ציבורי". המחוקק סבר כי יש להעניק הגנה למי שפרסם מידע בעל תועלת וחשיבות ציבורית אפילו אם יש בפרסום מידע זה פגיעה בפרטיות, כהגדרתה בסעיף 2 לחוק. על איזונים אלו עומד החוק. סעיפים 2 ו-18 הם ליבו של החוק, והסעיפים האחרים הם במידה מסוימת, סעיפי לוויין הנסוגים מפניהם.

דיני הגנת הפרטיות

סעיף 18 מהווה את הביטוי החקיקתי למארג של זכויות המתנגשות עם הזכות לפרטיות. צמצומו וסיוגו של סעיף זה על-ידי סעיף אחר בחוק, מהווה פגיעה בזכות היסוד המבוטאת בסעיף המשנה הקונקרטי – במקרה של סעיף 18(3), הזכות לחופש הביטוי ולזרימה חופשית של מידע. בהקשר הנוכחי, פרשנות סעיף 28 באופן שיאסור להביא ראיות בדבר היותו של התובע איש ציבור מהווה פגיעה בסעיף 18(3) לחוק, ולמעשה פגיעה בזכותו של הציבור לדעת ובחופש הביטוי. לדעתנו, על-כן, לא ניתן לפגוע בזכויות אלה על-ידי פרשנות סעיף 28 המצמצמת את השימוש בסעיף 18(3) לחוק.

גם אם נבחן את סעיף 28 לחוק הגנת הפרטיות נגיע למסקנה דומה. סעיף 28 הוא תולדה, כאמור, של רצון המחוקק למנוע מצב שבו אנשים יחששו לתבוע בגין פגיעה בפרטיותם. המחוקק לא ביקש להפוך את סעיף 28 לעיר מקלט לאנשי ציבור פוטנציאליים, המבקשים במסגרת הסעיף שלא לברר את מידת פרסומם בציבור, מעשייתם בעבר, התנהגותם ודעותיהם – המשפיעים על שאלת מעמדם כ"דמות ציבורית". יתרה מזאת: ככל שהנתבע עושה שימוש בתום-לב בשאלות הנוגעות לבירור מעמדו הציבורי של התובע, אזי, במרבית המקרים, שאלות אלו נעדרות את אלמנט ההשפלה שסעיף 28 לחוק מנסה למנוע. מטרתן של הבאת הראיות וחקירת העדים אינה להראות כי מדובר באדם שלילי, תכליתן לאפשר לבית-המשפט להתרשם אם מדובר "כדמות ציבורית".

19.3.2 הערכת הפיצויים והגבלות סעיף 28 לחוק

בתביעה בגין פגיעה בשם הטוב קיימת חשיבות רבה לשמו של התובע בציבור, ובפסיקת הפיצויים לא ניתן להתעלם ממוניטין שלילי שיש לתובע¹³. לשון הרע מהווה עוולה אזרחית ופקודת הנזיקין חלה עליה¹⁴, ומטרתם של דיני הנזיקין היא השבת המצב לקדמותו¹⁵. במקרה של תובע בעל שם רע, יש להתחשב בכך בפסיקת הפיצויים, הנדרשת להשבת המצב לזה שקדם לפרסום המשמין.

מבחינה עקרונית שונה מצבו של תובע בגין פגיעה בזכות לפרטיות: הנפגע במקרה זה אינו תובע בגין נזק לשמו אלא בגין נזק רגשי-נפשי שנגרם לו. בהערכת הפיצויים ובקביעת

¹³ ראו, לדוגמה, ע"א 670/79 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נאח' נ' מזרחי, פ"ד מא (2) 169, 210.

¹⁴ ראו סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע.

¹⁵ ראו, לדוגמה, רע"א 2672,6449/96 מ"י נ' קיבוץ נירים, פ"ד גב (2) 247, 257.